

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/78/2014
Identifikačné číslo spisu:	2112010998
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2112010998.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného B.R. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. a/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí 26. februára 2015 v Bratislave dovolanie obvineného B.R., zastúpeného obhajcom JUDr. Tiborom Timárom, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 12. decembra 2013, sp. zn. 6 To 100/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného B.R. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 25. júna 2013 sp. zn. 5 T 43/2012 bol obvinený B.R. uznaný za vinného v bodoch 1/, 2/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 14 ods. 1 k § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s použitím § 138 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

1/ približne od 26. septembra 2011 až najmenej do 13.24 hod. dňa 17.01.2012 v Trnave, ako aj z ďalších miest, poslal s využitím mobilného telefónu a ďalších elektronických zariadení na mobilný telefón C. J. s užívateľským číslom XXXX/XXX XXX najmenej 34 správ, ktorými cielene užívateľa tohto telefónneho čísla, C. J., nútil zaplatiť mu finančnú čiastku 50.000,- eur, a to tak, že v týchto správach opakovane C. J. hrozil, že príde za ním, o čom nikto nebude vedieť a potom ho už nikto nezastaví, ani polícia, a to bude jeho koniec, že si vybral smrť, že ho zabije a tiež zabije jeho deti, ženu aj otca, že ich životy vymenil za 50.000,- eur, ktoré mu nechce dať, že ho tiež za to predal ruskej mafii, ktorej teraz dlží 60.000,- eur, a z tejto mafie mu budú preto volať, pričom keď túto hotovosť im nezaplatí, tak mu zabijú jeho deti, a že mu prisahá, že toto už bude jeho skutočný koniec, aby mu preto čo najskôr zaplatil žiadanú sumu 50.000,- eur, ktorú však C. J. neposkytol, pričom týmto konaním jemu a ani nikomu z jeho rodinných príslušníkov nebola spôsobená fyzická a ani finančná ujma,

2/ po tom, ako sa mu nepodarilo prinútiť C. J. zaplatiť mu ani len časť sumy 50.000,- eur, ktorú od neho požadoval tým, že mu na jeho mobilný telefón s užívateľským číslom XXXX/XXX XXX poslal

najmenej 34 správ obsahujúcich hrozby o odhodlaní použiť proti nemu a jeho rodinným príslušníkom rôzne násilie, ak túto sumu nezaplatí, v čase najmenej od 18.00 hod. až do 19.00 hod. dňa 16.01.2012 v Trnave, na ulici Františkánska, čakal na C. J. so zámerom stretnutia a pokračovania v požadovaní od neho chcenej sumy 50.000,- eur, pričom v čase asi o 19.00 hod. k tomuto ich stretnutiu došlo na uvedenej ulici pred podnikom s názvom „Sushi Bar“, kde C. J. uviedol, že ho už hľadal a čakal pri jeho byte, aj v garáži, po čom začal od neho opätovne žiadať peniaze najskôr v sume 50.000,- eur, a keďže C. J. neprejavoval vôľu túto sumu zaplatiť, začal výšku požadovanej sumy opakovane meniť tak, aby od C. J. získal aspoň časť týchto peňazí, pričom ako C. J. neprejavil vôľu zaplatiť mu ani nižšiu sumu, vytiahol z vrecka odevu pripravený nôž presne nezistenej značky so zlomenou časťou hrotu čepele dlhej približne 10 cm, tento ukázal so zlomeným hrotom natočeným v smere k nemu so slovami, že tento nôž bol určený pre neho, aby ho s ním zabil, keď ho čakal u neho v garáži, po čom znovu začal od neho požadovať finančné prostriedky, a keďže ani po tom nedosiahol, to aby mu C. J. dal nejaké peniaze, určil mu na rozmyslenie a zaplatenie požadovanej sumy ultimátum do 08.00 hod. nasledujúceho dňa, do kedy počká, po čom v čase približne o 20.15 hod. toho istého dňa z miesta vzájomného kontaktu odišiel, čím C. J. nespôsobil fyzickú a ani finančnú ujmu.

Za to bol odsúdený podľa § 189 ods. 3 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. j/, 38 ods. 3, § 39 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, pričom na výkon uloženého trestu bol zaradený podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený ochranný dohľad na dobu 1 (jedného) roka.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení zahlásil obvinený odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní do výroku o vine i do trestu (č.l. 1873). Včas podané odvolanie odôvodnil osobitným podaním z 15. augusta 2013 prostredníctvom obhaju (č.l. 1897 - 1909).

V zákonom stanovenej lehote podal odvolanie i prokurátor (č.l. 1881) do trestu v neprospech obvineného. Podané odvolanie odôvodnil osobitným podaním z 1. augusta 2013 (č.l. 1893 - 1895), kde uviedol, že sa nemôže stotožniť s tým, že súd uložil obvinenému trest mimo rámca základnej trestnej sadzby. Vytýkal súdu prvého stupňa, že nedostatočne zhodnotil rozsah okolností, ktoré by odôvodňovali taký postup. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vo výroku o treste a uložiť obvinenému trest na spodnej hranici príslušnej trestnej sadzby.

Obvinený B.R. v písomných dôvodoch odvolania v prvom rade namietal, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že odosielať predmetné výhražné SMS správy (alebo inú komunikáciu), resp. nebolo vyvrátené, že tieto mohli byť zasielané niekým iným. Pripustil, že počas svojho pobytu v Thajsku bol v kontakte s poškodeným J., od ktorého požadoval určité finančné plnenie, ktoré vyplývalo z ich komplikovaného obchodnoprávneho vzťahu. Nespochybňoval, že v niektorých správach použil aj vulgárne výrazy, čo však bolo medzi nimi bežné. V žiadnom prípade tieto SMS správy nemohli vzbudzovať a ani nevzbudili u poškodeného akúkoľvek obavu a nepredstavovali reálnu hrozbu. Nešlo o vyhrážanie, ale len o žiadanie peňazí z neusporiadaných obchodných vzťahov a tieto nezakladajú trestnoprávnu zodpovednosť. Nespochybňuje, že poškodený dostal aj niekoľko SMS správ výhražného charakteru, ktoré mohli vzbudiť aj dôvodnú obavu, avšak súd sa vôbec nezaoberal možnosťou, že tieto SMS správy mali iného tvorca a odosielať. Jeho obranu potvrdila aj svedkyňa B.R., ktorá potvrdila, že prístup k jeho notebooku, ako aj ku kontu na Skype mal tiež C. A., ktorý tieto zariadenia aj využíval bez jeho vedomia. Postup súdu pri hodnotení dôkazov svedčiacich v jeho prospech bol arbitrárny a v rozpore so základnými zásadami trestného práva. Naopak dôkazy na podporu tvrdení poškodeného nespochybnil ani v jednom prípade. Súd sa nezaoberal tou možnosťou, že tieto SMS-ky si mohol posilať samotný poškodený v snahe zbaviť sa ho ako nepohodlného svedka. V ďalšej časti svojho odvolania poukazoval na rozpory vo výpovediach poškodeného, čo vzbudzuje závažné pochybnosti o skutkových zisteniach. Napokon namietal právnu kvalifikáciu a nezákonnosť dôkazu, ktorá spočívala v tom, že v prípravnom konaní dával príkaz na zistenie telekomunikačnej prevádzky sudca Marián Kusý,

ktorý bol na základe vlastnej žiadosti po podaní obžaloby uznesením Krajského súdu v Trnave z 23. júla 2012 pre zaujatosť vylúčený z vykonávania úkonov. Súd sa touto potenciálnou nezákonnosťou nezaoberal. Záverom odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Obvinený B.R. podaním doručeným odvolaciemu súdu 27. augusta 2013 doplnil svoje odvolanie, v ktorom uviedol, že poškodený C. J. v priebehu konania zatajil 2 ks dôležitých dokumentov podpísaných a overených notárkou v mesiaci júl 2011. Išlo o fiktívne pôžičky medzi ním a poškodeným v celkovej výške 150.000,- eur, ktoré mali slúžiť poškodenému ako ochrana pred jeho veriteľmi. Poškodenému vtedy dôveroval a neuvedomil si, že od tohto podpisu a prevodu podielov firmy na seba, sa stal pre poškodeného nepohodlným svedkom. Podľa neho poškodený manipuluje a zneužíva justičné orgány na zakrytie svojej trestnej činnosti.

Na základe včas podaných odvolaní vo veci rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý na verejnom zasadnutí 12. decembra 2013 uznesením podľa § 319 Tr. por. odvolania obvineného i prokurátora zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 12. decembra 2013, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest od uvedeného dňa vykonáva v Ústave na výkon trestu Hrnčiarovce nad Parnou.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 4. marca 2014, jeho obhajca prevzal rozhodnutie 6. marca 2014, prokurátor 4. marca 2014 a poškodený C. J. 6. marca 2014.

Okresný súd Trnava dňa 11. decembra 2014 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného B.R., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Tibora Timára, ktorý obhajoval obvineného aj v pôvodnom konaní. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 30. júna 2014 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, g/, i/ Tr. por.

V rámci uplatnených dovolacích dôvodov obvinený fakticky zopakoval námietky, ktoré uplatnil už v konaní o odvolaní na súde druhého stupňa. Ťažiskom jeho dovolacej argumentácie je tvrdenie, že rozhodnutie je založené na nezákonne získanom dôkaze, a to na zázname o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke. Tieto záznamy boli totiž vyhotovené na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Mariána Kusého, ktorý bol následne na základe vlastnej žiadosti vylúčený uznesením Krajského súdu v Trnave z 23. júla 2012 sp. zn. 3 Nto 10/2012 z vykonávania úkonov trestného konania. Uvedený dôkaz je nezákonný a nemal byť podkladom pre rozhodnutie. Nezákonnosťou tohto dôkazu sa sudy vôbec nezaoberali. Predmetné SMS správy boli základným a hlavným dôkazom, na ktoré nadväzovali všetky ďalšie dôkazy a tieto nezákonne získané záznamy sú podkladom pre výrok rozsudku. Dôsledkom nezákonne získaného dôkazu podľa jeho názoru je aj nezákonnosť ďalších dôkazov, ktoré na daný dôkaz nadväzujú. V tejto súvislosti poukazoval na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu. Trestná činnosť mala byť spáchaná prostredníctvom telekomunikačnej prevádzky, a preto bolo potrebné zákonnosť príkazu skúmať. Keďže sa námietkami obhajoby vôbec nezaoberali, bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a tým došlo k naplneniu dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por. i nezákonnému rozhodnutiu o jeho vine a treste.

V ďalšej časti svojho dovolania namietal, že sudy nesprávne posúdili skutok v jeho relevantnej časti, že skutok bol spáchaný so zbraňou, nakoľko len samotná prítomnosť noža nezakladá spáchanie trestného činu so zbraňou. Skutkové zistenia súdu sú v príkrom rozpore s vykonanými dôkazmi. Vytýkal súdom, že za následok vzali do úvahy značnú škodu, čo odôvodňovali SMS správou, ktorou sa mal poškodenému vyhrážať a žiadať od neho 50.000,- eur. Poškodenému mal však posielať správy, kde žiadal opakovane nižšie sumy, preto mali sudy brať do úvahy následok najnižší (v prospech páchatel'a), nakoľko vznikla pochybnosť o následku. Pokiaľ by súd správne posúdil následok, mohol by pri úprave trestnej sadzby, ktorú použil, uložiť trest odňatia slobody v podstatne nižšej výmere.

V závere svojho dovolania navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 19, § 116 a § 119 Tr. por., napadnuté uznesenie žiadal zrušiť a zrušiť aj rozsudok Okresného súdu Trnava z 25. júna 2013 sp. zn. 5 T 43/2012, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázať okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podaním došlým na súd prvého stupňa 28. júla 2014 doplnil svoje dovolanie o námietku, že dôkaz - záznamy telekomunikačnej prevádzky - získaný na základe predmetného príkazu podľa § 116 ods. 2 Tr. por. je nezákonný s poukazom na § 119 ods. 2 Tr. por., a preto nemal byť podkladom pre rozhodnutie. Okrem toho poukazoval na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2014, ktoré pozastavilo s účinnosťou od 20. mája 2014 účinnosť § 58 ods. 5 až ods. 7 a § 63 ods. 6 zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov. V nadväznosti na to argumentoval, že zabezpečenie textu (obsahu) správ výlučne od príjemcu, teda účastníka komunikácie bez súhlasu druhého účastníka komunikácie (odosielateľa) je získané v rozpore so zákonom č. 166/2003 Z. z.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu v lehote, ktorú im určil, k dovolaniu obvineného vyjadriť.

Uvedenú možnosť využil prokurátor, ktorý vo svojom podaní z 12. novembra 2014 (č.l. 1945) uviedol, že plne rešpektuje rozhodnutia oboch súdov. V rozhodnutiach nezistil žiadnu nezákonnosť zakladajúcu dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 Tr. por., a preto považuje dovolanie obvineného za nedôvodné. V podstate ide o prehodnocovanie súdmi ustálených skutkových zistení z pohľadu obhajoby a subjektívne hodnotenie váhy jednotlivých dôkazov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), podané bolo oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie možno preto podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa §

382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Obvinený B.R., ako už bolo vyššie uvedené, opieral podané dovolanie v prvom rade o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., pretože napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. V rámci tohto dôvodu argumentoval tým, že súdy svoje skutkové zistenia založili mimo iného aj na záznamoch telekomunikačnej prevádzky, ktoré boli vyhotovené na základe príkazu sudcu Okresného súdu Trnava Mariána Kusého, ktorý bol po podaní obžaloby na základe vlastnej žiadosti vylúčený uznesením nadriadeného súdu z vykonávania úkonov v predmetnej trestnej veci. Na túto skutočnosť upozorňoval vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, avšak odvolací súd sa jeho námietkou vôbec nezaoberal, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej Dohovor), čím je daný aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., nakoľko nezákonne vykonané dôkazy mali za následok porušenie jeho práva na obhajobu.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Nemožno však ním namietat informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť len v konaní o odvolaní, nie však v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, akým je dovolanie. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatuje, že v posudzovanej veci boli všetky dôkazy, či už orgánmi prípravného konania alebo súdmi, vykonané zákonným spôsobom. Samotná skutočnosť, že sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava Marián Kusý vydal na základe návrhu prokurátora dňa 29. mája 2012 pod č. Ntt I. 166/2012 podľa § 116 ods. 2 Tr. por. príkaz na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke (č.l. 1280), pričom tento sudca bol následne po podaní obžaloby na základe vlastnej žiadosti uznesením nadriadeného súdu z 23. júla 2012 sp. zn. 3 Nto 10/2012 vylúčený z vykonávania úkonov a rozhodovania v trestnej veci obvineného, ešte neznamená, že záznamy získané orgánmi prípravného konania na základe jeho príkazu boli získané nezákonným spôsobom. Na tomto závere nič nemení ani uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len Ústavný súd) sp. zn. PL. ÚS 10/2014, na ktoré poukazoval obvinený. Zákonnosť úkonov trestného konania sa totiž vždy posudzuje podľa procesného predpisu účinného v dobe, kedy bol úkon vykonaný. Ak boli vyššie spomenuté záznamy vykonané v súlade so zákonom, nemôžu následné legislatívne zmeny viesť k záveru, že ide o nezákonne vykonaný a získaný dôkaz, ktorý z tohto dôvodu nie je možné vykonať pred súdom. Napokon najvyšší súd pripomína, že vyššie uvedeným uznesením ústavného súdu, ktoré bolo uvedené pod č. 128/2014 Z. z., boli pozastavené iba niektoré ustanovenia zákona o elektronických komunikáciách, nie však ustanovenie § 116 Tr. por.

Napokon k tomu považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že na základe tohto príkazu sudcu pre prípravné konanie boli zadovážené údaje z mobilného telefónu a osobného počítača, ktoré veci užívala svedkyňa E. X. a následne boli posúdené znalcom Ing. Miroslavom Mokrym. Potrebné je však uviesť, že to nie je jediný dôkaz, na ktorom je založené napadnuté rozhodnutie. Skutkový stav bol ustálený najmä na základe výpovede poškodeného C. J. a ďalších svedeckých výpovedí, znaleckých posudkov. Dovolací súd zistil, že oba nižšie súdy pri vykonávaní a hodnotení dôkazov postupovali v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. Pokiaľ toto hodnotenie dôkazov a z neho vyplývajúce závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak to ešte neznamená, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu, resp. že napadnuté rozhodnutie súdy založili na dôkazoch, ktoré boli vykonané nezákonným spôsobom.

Napokon obvinený ako dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v

pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. V rámci tohto dovolacieho dôvodu možno namietat', že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnosť môže spočívať v tom, že súd použije iný právny predpis, či iné ustanovenie alebo použije správny právny predpis a jeho správne ustanovenie, avšak toto ustanovenie nesprávne vyloží.

V posudzovanej veci obvinený uplatnil výhrady, ktorými zjavne vybočil z deklarovaného dovolacieho dôvodu. Námietskami, že súdmi ustálený skutok sa nestal a súdy postupovali v rozpore s ustanovením § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. vlastne nenamietajú právne posúdenie skutku alebo iné hmotnoprávne ustanovenie, ale prejavuje nesúhlas s procesným postupom súdov pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, na základe čoho považuje skutkové závery za nesprávne. Dovolaciemu súdu vlastne predkladá vlastnú verziu skutkového stavu založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov. Najlepšie to možno dokumentovať na výhrade obvineného, že súdy mali v pochybnostiach zobrať do úvahy najnižšiu sumu, ktorú obvinený požadoval od poškodeného. V konkrétnom prípade však súdy nemali žiadne pochybnosti, že obvinený požadoval sumu 50.000,- eur. Uvedená námietka by prichádzala do úvahy iba v prípade, že by súdy nevedeli čo žiadal, či 50.000,- alebo iba 5.000,- eur. Z uvedeného je zrejmé, že argumenty obvineného nie sú spôsobilé naplniť ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože sa netýkali právneho posúdenia ale výlučne skutkových zistení a hodnotenia dôkazov.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci, ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/, i/ Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného B.R. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.